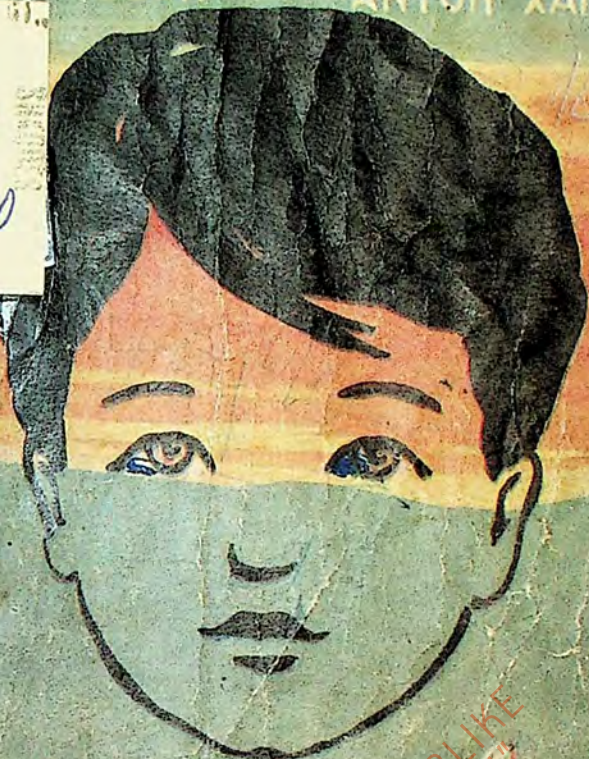

NDRE MJEDA

ANTON XANONI

Agjiri

BIBLIOTHEKA PUBLIKE
MARIN BARLETTI
S H K D E R

F 14.
1460

814.203-13-3

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
S H K O D E R

LEXONJESVE TË VEGJEL.

Ju e njihni, të dashur fëmijë, poetin tuaj të nderuar, Ndre Mjedën. Atyre që janë ende të vegjël prindërit dhe edukatorët do t'ua kenë lexuar atë vjershën e bukur, që bën fjalë për dimrin zemërak, ose vjershën «I vorfni», ku tregohet se në regjimet antipopullore fëmijët nuk rriteshin si sot, të qeshur e të gëzuar, po me vuajtje e mjerime të mëdha. Më të rriturit nga ju kanë lexuar dhe shumë vjersha të tjera të bukura të Ndre Mjedës nëpër këndimet e shkollës dhe në botimet e veprave të poetit.

Poeti ynë i shquar ka shkruar për ju, të dashur fëmijë, edhe rrëfime e këndime të bukura. Disa prej tyre ju do t'i lexoni në këtë libër, që mbani në duar. Ndre Mjeda i ka shkruar ato bashkë me një shkrimtar tjetër, që edhe ai i deshte shumë fëmijët, me Anton Xanonin.

Mjeda dhe Xanoni kanë jetuar në kohë të vështira. Ahere Shqipëria ishte nën zgjedhën e rëndë të pushtojësve turq e më vonë nën shtypjen e mbretit të egër e turryer Zog. Dhe ata s'i reshtën kurrë përpjekjet e tyre, që mëmëdheu ynë i dashur të ishte i lirë, që fëmijët të rriteshin të ditur e të lumtur.

Këto këndime dhe rrëfime të këndëshme, i kemi nxjerrë nga libri «Këndimet për shkollat e para të Shqipërisë», që dy shkrimtarët tuaj të dashur e botuan në fillim të këtij shekulli.

Ahere Shqipëria ishte nën zgjedhën e rëndë të turqëve. Mësuesit, prindërit dhe edukatorët tuaj, patjetër do t'ua kenë folur se ç'të zeza ka hequr populli ynë nga këta pushtojës t'egër dhe me c'trimëri të pashoqe luftuan shqiptarët, që nga koha e Skënderbeut të madh e gjer në ditën që i përzunë fare nga atdheu ynë i dashur.

Pushtonjësit turq i ndalonin shqiptarët të shkruanin dhe të mësonin gjuhën shqipe, gjuhën tonë të ëmbël e të bukur, atë gjuhë me të cilën na këndon nëna pranë djepit. Dhe s'kish n'ato kohë as shkolla e as mësues. Po atdhetarët e vërtetë, që e deshën Shqipërinë e gjuhën shqipe, hapnin shkolla vetë, duke gjetur dhe përkrahjen e zjarrit të popullit. Mirpo këto shkolla ishin të paka, ato numëroheshin me gisht. Pastaj s'kish as mësues e as libra. N'ato kohë vetëm fare pak nga fëmijët e Shqipërisë kishin mundësi të vazhdonin shkollat. Tani, të gjitha këto, juve ju duken si gjëra të çuditëshme, të pabesuara, si përralla. Po ja që janë të vërteta! Ju pyesni gjyshin ose gjyshen, prindërit ose mësuesit tuaj dhe ata kanë për t'u treguar për ato kohë të vështira edhe shumë e shumë gjëra të tjera, që juve do t'u duken përsëri të çuditëshme dhe të pabesuara.

Mirëpo shqiptarët, me gjithë egërsinë e pushtonjësve, s'kanë pranuar kurrë ta ndrojnë shqipen me ndonjë gjuhë tjetër, se ajo është gjuha e nënës dhe e babës, gjuha që na kanë lënë të parët tanë — Ilirët. Po ti mohosh një populli gjuhën, është njëlloj sikur t'i mohosh të drejtën për të qënë komb. Prandaj të punoje n'ato kohë për përhapjen dhe lëvrimin e gjuhës amëtare, ishte një çështje e madhe kombëtare e që kjo e egërsonte edhe më shumë të huajin, që na kish zënë vatrën.

Në të tilla kohë të vështira, Ndre Mjeda e Anton Xanoni hartuan «Këndimet për shkollat e para të Shqipërisë». Ata kanë shkruar dhe vepra të tjera, që kanë një vlerë të madhe për gjuhën e letërsinë shqipe, po kjo është një vepër e veçantë për fëmijë, e cila ishte shumë e nevojëshme për atë kohë, kur edhe atyre pak shkollave që ekzistonin, u mungonin librat dhe nxënësit s'kishin ku të mësonin e të lexonin gjuhën e tyre të bukur. Ndaj Ndre Mjeda e Anton Xanoni iu vunë punës me zell për hartimin e «Këndimeve...» Kjo tregon se sa shumë u kanë dashur ata juve, të dashur fëmijë, shpresën e ardhme të atdheut.

Po sa ishin gjallë, ata nuk i panë dot fëmijët ashtu si

deshën. Vetëm kur Shqipëria u bë Republikë Popullore, lulëzoi ëndra e tyre e bukur.

Që ju të rriteshit të lumtur, si sot, punuan tërë jetën edhe Mjeda e Xanoni. Prandaj mos i harroni kurrë këshillat e porositë, që u japin në këto rrëfime të bukura. Ata nuk i deshën fëmijët e prapë, grindavecët e përtacët, dhe i porositnin fëmijët të mësonin sa më shumë, të donin prindërit dhe mësonjësit e tyre, të nderonin më të mëdhenjtë, të ishin të drejtë e punëtorë, të donin atdheun dhe popullin.

Në këtë libër të vogël, që mbani në duar, ju do gjeni shumë këndime e kallëzime të bukura. Kur të mbaroni së lexuari s'do ta harroni kurrë atë flamurtarin trim që, për të mos rënë flamuri në duart e armikut, e mbuloi atë me trup të vet dhe s'pranoi të mjekonte plagët, që kish marrë.

S'do të harroni dhe ato fjalët e urta që babai i thotë të birit tek tregimi i vogël «Kallëzit»

Njeriu i lehtë.

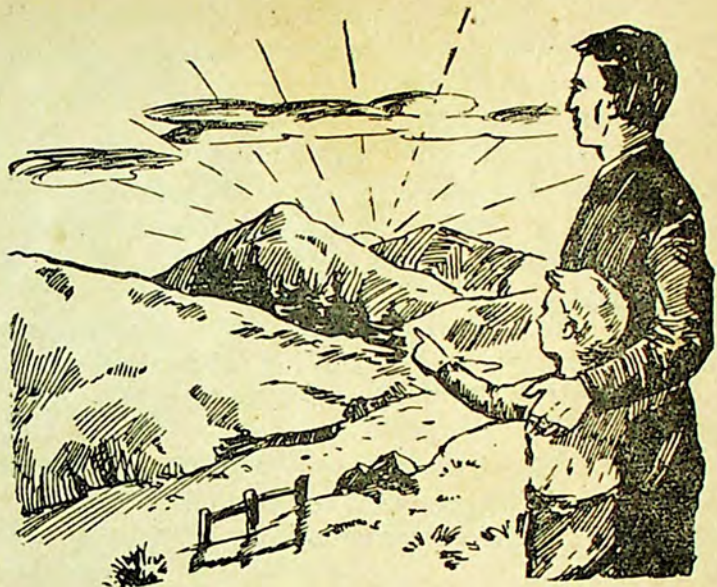
Mban kryet përpjetë.

Të mos jeni burracakë, vetëm të paditurit mburren; as të mos gënjeni, se ai që gënjen e pëson si ai bariu i vogël në kallëzimin «Rrenci», i cili, nga që gënjente gjithmonë, kur i erdhi rreziku i vërtetë asnjëri s'u zuri besë thirrjeve të tij dhe mbeti pa ndihmë. S'do të harroni dhe ata fëmijët e këqij, që prishën gjithë çerdhet, që kishin ngritur zogjtë në kopshtin e tyre dhe, kur erdhi koha e pemëve, krymbat e insektet e dëmshëm s'lanë të lidhej asnjë kokër.

Ju e lexuat tregimin «Agimi». A keni soditur vetë ndonjëherë agimin? Oh, sa bukur që është! Veç mos harroni të porosisni ndonjëherë prindërit tuaj, t'u zgjojnë heret dhe do ta shikoni vetë si zbardh agimi mbi tokë, plot ngjyra të mahnitëshme.

Ju do të gjeni në këtë libër edhe kallëzime të tjera të bukura, që me siguri kanë për t'ju pëlqyer. Dhe mos i harroni kurrë të gjitha ato që ju mësojnë dy shkrimtarët tuaj të dashur, Ndre Mjeda e Anton Xanoni.

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
S H K O D E R

A G I M

BABA: Çou, djalë! Asht errët edhe, por due me të kallzue një bukuri, që nuk e ka shopen, kur zbardh dita. Të nisemi përpara se m'u ba dita. Oh, ç'natë e qetë! Sa kthjellët asht! Nji re nuk shifet kërkund. Sa fort ta kënaq zemrën kjo paqe e rruzullimit mbarë! Nata të çon mall që s'ta shpërblen goja. A kemi na në shtëpi një mbulojë kaq të thjerrme e kaq të bukur? Sa i kandshëm asht ky fresk, që ndihet gjithkah! Por qe, ja mërrimë kodrës; të ngjitemi kadal-kadalë; prej andej kemi me pa gjithçka pa na pritë gja edhe pse jemi prej së largut.

DJALI: Kqyr, babë, si fillon m'u zbardhë qielli më atë anë.

BABA: Njaj, o bir, asht të zbardhunit e dritës e tash fillon nadja. Ve re si merr m'u ngjye qielli më të verdhë e më të kuq; hyjtë me një zhduken; nuk shifen ma; dita nuk na len me pa hyjtë.

DJALI: Këte punë nuk e marr vesh.

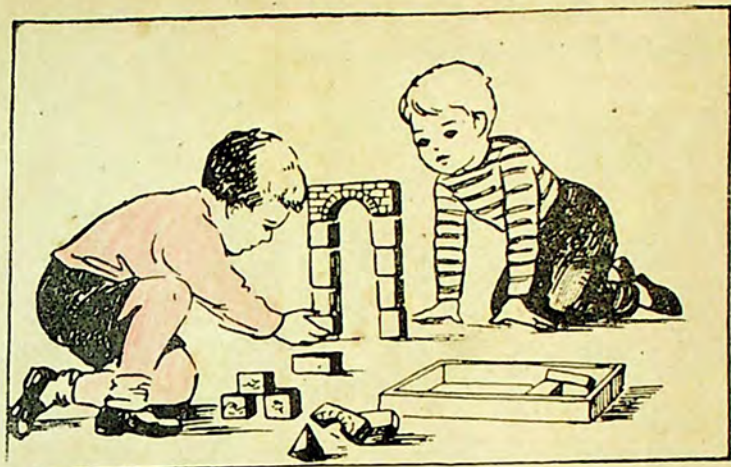
BABA: Me ndezë një shkrepse në diell, nuk ban dritë e gati nuk ja shef flakën, pse drita e diellit, që asht ma e fortë, s'e len m'u pa; kështu asht edhe puna e hyjve: të zbardhmen drita zhduken, por nuk fiken, aq sa edhe në pikë të mesditës, me një turbi të mirë kishe me mujtë me i pa hyjtë shesh.

DJALI: A s'të duket se ka marrë zjarrm qielli më atë anë?

BABA: Ajo dritë ma e madhe që shifet atje asht agimi; agimi difton se asht tue le dielli. Kqyr si çohet me të shpejtë e me madhni! Qyqarët ata që pri-tojnë m'u çue heret e me pa këte farë bukuriet; luleve iu ndihet era and e kand; gjethte e pemëve, mbulue me vesë, që ka ra natën, shëndrisin si me pasë sipri fije argjendi; zanatçiu e bujku dalin në punë të vet; zogjtë këndojnë aq përmallshëm; gjithë natyra gazmon:

*U kuq qielli prej agimit,
Prej këtij prisit që çoi dita;
E kadal tu' u rritun drita
Fushë e male po lulzon.*

*Fryn prej bjeshket erë e lehtë,
Rruzullimit i ndërrohet fytyra,
E prej shendit gjith natyra
Në duk' e në petka po gazmon.*

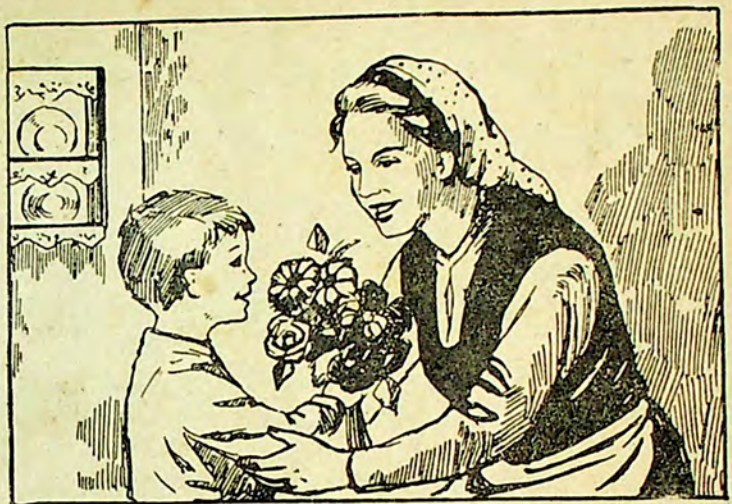
L O J A

Kur s'ka shkollë, vjen te unë Gjoni lozim bashkë me te. Unë kam një pushkaliqe e ai ka një tagan të vogël drunit. Kur ka qenë ungji në shtëpi tonë, më ka prurë një kuti plot me shtëpi të vogla drunit e me ushtarë plumbit e sime motrës, Rozës, një kukull të bukur e një kuti plot me vekshe e me enë tjera të vogla. Kur asht moti i mirë e s'ka shkollë, mbledhena dhetë vetë bashkë në patalok e lozim ushtarësh. Nika asht kapitan e mban në dorë taganin, Aliu ka flamurin e Pjetri, frysen, që shkon tue i frye. Na të tjerët të gjithë kemi pushkë drunit, i vemë në krah e bajmë ushtri. Kur Nika na urdhënon, atëherë ecim në rresht tue thanë: Nji, dy! Nji,

dy! E, kur thotë: «Ndalniu!», na ndalemi njiherit.
Mbandej Matia ka nji top e lozim me të.

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
S H K O D E R

NË DITËLINDJEN E NANËS

Një ditë, mësuesi me fëmijë të shkollës ishte tue hy në katund, e Lipi i ishte rrasë mësuesit e s'prante tue i thanë:

— Të shkojmë në shtëpi, se asht vonë.

— Kadalë se shkuem, kadalë. Ç'ka ke që do me shpejtue kaq fort? — e pyeti mësuesi.

Lipi uli sytë e nuk bani za, po Tefa, i vëllai foli për të:

— Zotni, sot nana ka ditëlindjen.

— Për faqe të bardhë, njimend paskeni arsye me shpejtue! Paskeni festë në shtëpi. Qenka ditëlindja e nanës, pra.

Lipi uli kryet.

— Ç'ka do të të fali sot nana?

— Më ka porositë një palë këpucë të reja e sot ka me m'i dhanë, — ja priti Lipi me buzë në gaz.

— E ti ç'do me i dhanë nanës për këte dhunti?

— Nuk kam kurrëgjja çka me i dhanë vetë, — përgjegji Tefa.

— Si kurrëgjja! Sado pak një tubë lule.

— Lule kishe me i falë me gjithë zemër, por s'kemi në kopsht.

— Ani, pra, eja me mue në shtëpi e kam me të mbledhë një tubë të bukur me ja falë nanës.

Lipi, tue kërcye prej shendit, iu vu mbrapa mësuesit e, me Tefën, shkuen bashkë në shtëpi të tij.

Aty mësuesi i çoi menjihërë në kopsht e, me të shpejtë, mbledhi lulet ma të bukura e ja dha Lipit.

— E tash të shofim si ke me i thanë nanës, kur t'i apish lulet?

Lipi mbet, e këqyrte Tefën si me e pyetë.

Tefa vetë s'dinte çka me thanë e këqyrte mësuesin.

— Mirë, pra, — tha mësuesi, — tashti po të mësoj unë se si me i thanë; por a thue ke me i mbajtë në mend do vjersha?

— Po, zotni mësues! — i tha Lipi.

— Mba vesh, pra. Ke me i thanë kështu:

N'ditëlindjen tande, o nanë e dashtun,
Nji kët tubë lule due me t'dhanë peshqesh:

Merri kto lule, o nanë, se janë pasqyra

E një t'madhes dashni që ke prej nesh.

Kjo boj' e kuqe ta difton dashnimin,
Dashnin' prap era ta difton daha,
Shprishi kto gjeth ka nji, lule për lule,
E zemrën time ke me gjetë ndër ta.

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

VËLLAI I DASHTUN

Kelit i fali baba
nji mollë të bukur.
Sa shkoi në shtëpi, ai
i tha Linës, së motrës:

Kqyr sa e bukur
asht kjo mollë! Eja
ta ndajmë bashkë!
— Me qenë ma e ma-

dhe, — i tha motra —
kishim me e nda bash-
kë, por, mbasi asht aq
e vogël, haje vetë.

— Ani, çka — tha
Keli, — ta hamë bash-
kë se më vjen ma e mirë'

R R E N C I

Nji bari i vogël ruente delet. Nji ditë vikati sa ka mujt:

«Ujku, ujku, po më ha qingjat!»

Tue ndi këtë brimë u mblodh gjindja në atë vend por djali i kishte rrejtë e nuk kishte ujë kërkund.

Nji tjetër herë erdh ujku përnjimend. Atëherë bariu filloi me britë në kupë të qiellës: «Ujku, ujku, kush-trim!»

Por kërkush nuk luejti vendit e ujku i muer qingjin ma të bukur.

Rrencit nuk i zehet besë as kur e thotë të drejtën.

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

NINA E DREJTË

— Eja edhe ti, Ninë, nga! —
i thanë një vajzës që ishte tue
hy në shkollë me do shoqe të
tjera, që ishin mbledhun në
fund të shkollës. Ke ardhë me
kohë; eja se diçka duem me të
kallëzue, por me na dhanë fja-
lën se nuk i kallëzon kërkujt.

— As nanës?

— Jo, moj, kërkuj.

— Lenie, pra, se s'due me e
ndi; nanës i kallëzoj gjithëçka
e nuk i mëshehi kurrgja.

BIBLIOTEKA

MASA BARLECI

SAKOB

NR INV

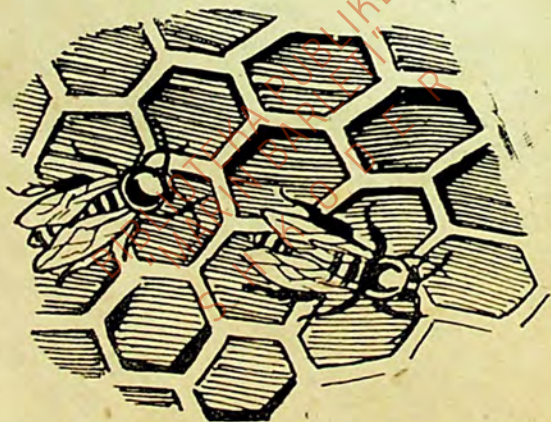
2454

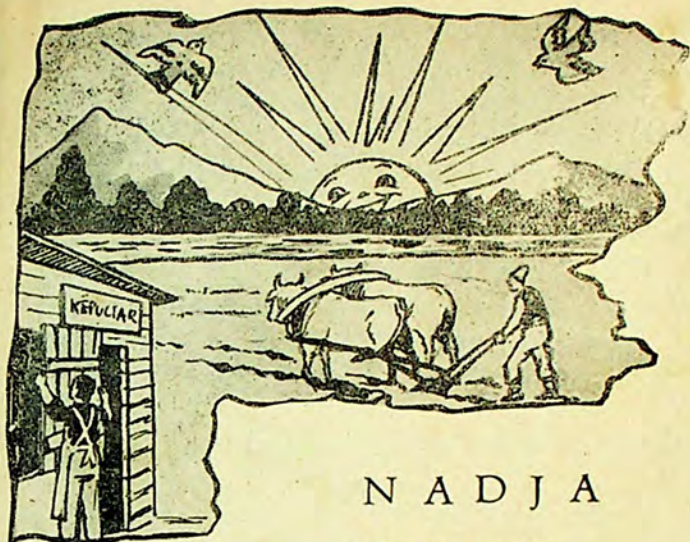
B L E T A

Nji ditë Lipi i thotë
t'et: «Babë, këqyr
bletën; çfarë ka që
sjellet ashtu tue flu-
turue herë më një lu-
le, herë më një tje-
tër?»

E baba i tha: «Pu-
non, more birë,
mbledh dyllin me go-
ditë shtëpinë e mjal-
tin, me mbajtë gjallë
zogat e veta, edhe na-
mëson ne se duhet me
punue me kohë e me
mendue edhe për ne-
sër.»

N A D J A

Me të zbardhë
drita, bulku del me
punue tokën.

Zanatçiu çel dyqanin
e fillon me punue ate
zanat që ka.

Delet dalin prej vathet e shkojnë me kullotë në fushë; dhinë çilen në shpat e marrin malin.

Qetë vehen nën zgjedhë e kali del në punë të vet.

Bleta shkon tue fluturue lule më lule e thith prej tyne e e çon në zgjue atë lang që bahet mjaltë. Zgjoni asht shtëpia e bletëve.

Thënegla del me kërkue ushqimin e vet e e mbledh ndër vrima të tokës me e ruejtë për dimën.

Zogjtë nisin me këndue e dalin edhe ata me kërkue ndonji send me u dhanë me hangër zogjve që kanë në çerdhe. Të gjithë zgjohen; njerëz e shtazë, të gjithë, bajnë punën e vet.

Puna e fëmijëve të shkollës asht: me ndigjue e me nxanë.

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

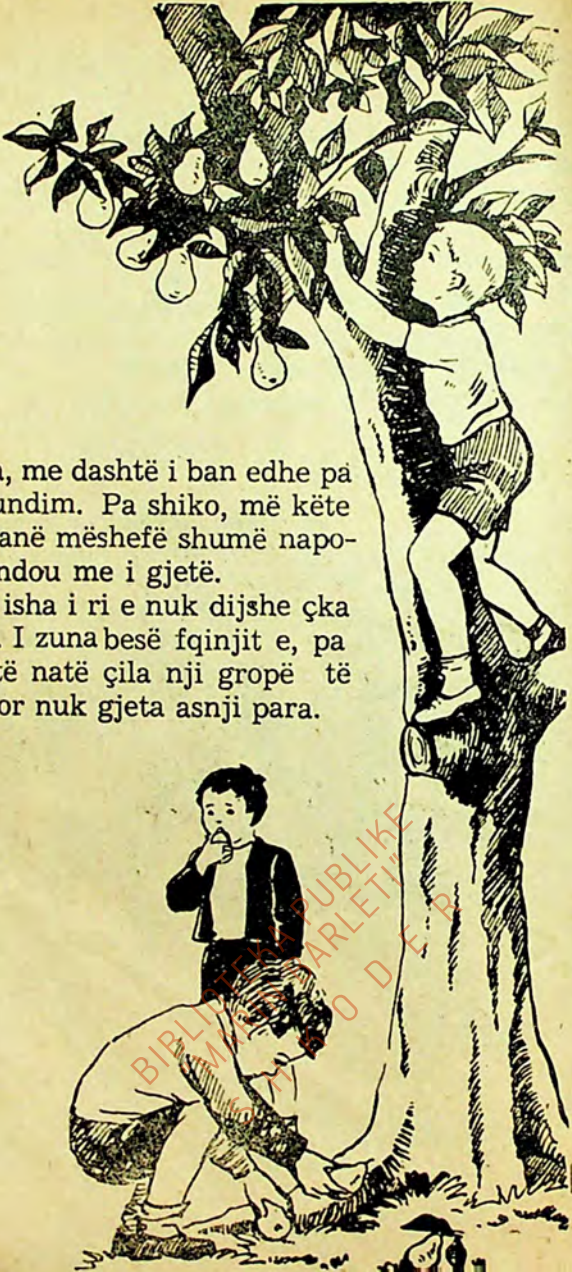
DARDHA E MADHE

Gjoni plak rrinte një ditë nën hie të një dardhe të madhe e nipat kishin hypë në pemë e hajshin papra aso dardhash. Atëherë gjyshi u tha:

Due me ju kallzue si asht rritë kjo dardhë. Ndígjoni! Tash pesëdhjetë vjet unë isha ku asht sot kjo pemë. Atëherë truelli ishte i papunuem, djerr. «S'kishe me dashtë tjetër gja, veç me pasë njëzet napolona», i ankohesha një fqinji.

Ai, si njeri i mençëm, ma priti:

E pra, me dashtë i ban edhe pa shumë mundim. Pa shiko, më këte truell janë mëshefë shumë napolona. Mundou me i gjetë.

Unë isha i ri e nuk dijshe çka asht jeta. I zuna besë fqinjit e, pa pritë, atë natë çila një gropë të madhe, por nuk gjeta asnjë para.

Fqinji, kur pa ne nade atë gropë, u shpërthye gazit e më tha: «Sa i marrë je; unë s'e pata mendue kështu! Po t'ap një pemë e mbjelle në këtë gropë».

Edhe unë e vuna një dardhë të vogël, që u rrit e u ba sa po e shifni sot. Me dardha të pashoqe që ka ba tash sa vjet, kam fitue ma shumë se njëzet napolona.

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

VËLLAZNIA

Zefi ishte një fëmijë, që ja vinte gazin gjithkuj.

E njitën në shkollë e, sa hyni, pa një fëmijë të shkëptë, që vinte me furkëza nën sjetull. Me ta pame, filloi m'u shpërthye në gaz në sy t'atij të shkretit; por fëmijët e tjerë i duelen përpara këtij të

gjymtuemit, e njeni i muer kësulën, tjetri i hoq kapotën, do të tjerë i ndihmuen me hypë në bankë. Ky, i shkreti, iu fal nderës të gjithëve, e puthi ma të voglin ndër ato fëmijë zemërbardhë.

Zefit kaq fort ja preku zemrën urtia e këtyne fëmijëve e kjo vëllazni e bukur, sa ç'aty e mbrapa nuk qeshi ma për gjymtime të hueja.

JEHONA E MALIT

Lipi ishte një djalë i vogël e nuk dinte edhe çka ishte gjama. Një ditë në një livadh muer me britë: «Oh! oh!» e prej pyllit, që ishte rranxë malit, ndjeu një za: Oh! oh! Lipi u bind prej kësaj mrekullie e pyeti: «Kush je ti?» E ai za i mrekullueshëm përgjigji: «Kush je ti?» Lipi ja priti: «Do të jesh një fëmijë e keqe!» «Fëmijë e keqe» iu duk se përgjigji zani. Atëherë Lipi u idhnue e filloi me sha, e gjama ja kthente ato të shame, njenën mbas tjetrës. Lipi u idhnue edhe ma fort e hyni në pyll me iu vu mbrapa asaj fëmijës që kujtonte se e shan ashtu; por nuk mundi të hasi me të askund.

Kur shkoi në shtëpi, Lipi i kallëzoi nanës këtë punë për fill e për pe.

E ama i tha: «Jo, moj loke, ti nuk ke ndigjue
veç zanin tand. A s'të ka qëllue kurrë me shkue
afër ujit e me pa në të fytyrën tande? Kështu asht
edhe kjo punë; prej pyllit ka kthye zani yt. Me pasë
folë fjalë të mbara, të kishin kthye fjalë të mbara».

Kështu asht edhe me shokët. Në qofshim fjalë-
ambël me ta, edhe ata kanë me qenë me ne.

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

G U N G A Ç I

Në breg të një liqenit rrinte një ditë një djalë i ri gungaç e gjuente peshk. E panë do fëmijë faqezë e ja vunë gazin, pse i shkreti ishte ashtu i përcudshëm. Por s'ngjati shumë e ma faqeziu ndër ta u rrëxue e ra në ujë. Më atë ças gungaçi hyni në ujë, kapi djalë e, pa drashtë aspak për vehte, e nxori prej liqenit e e shpëtoi prej vdekjes.

Fëmijët u penduen atëhere për gaz që i kishin
vu atij djalit zemërbardhë e i lypën të falun.

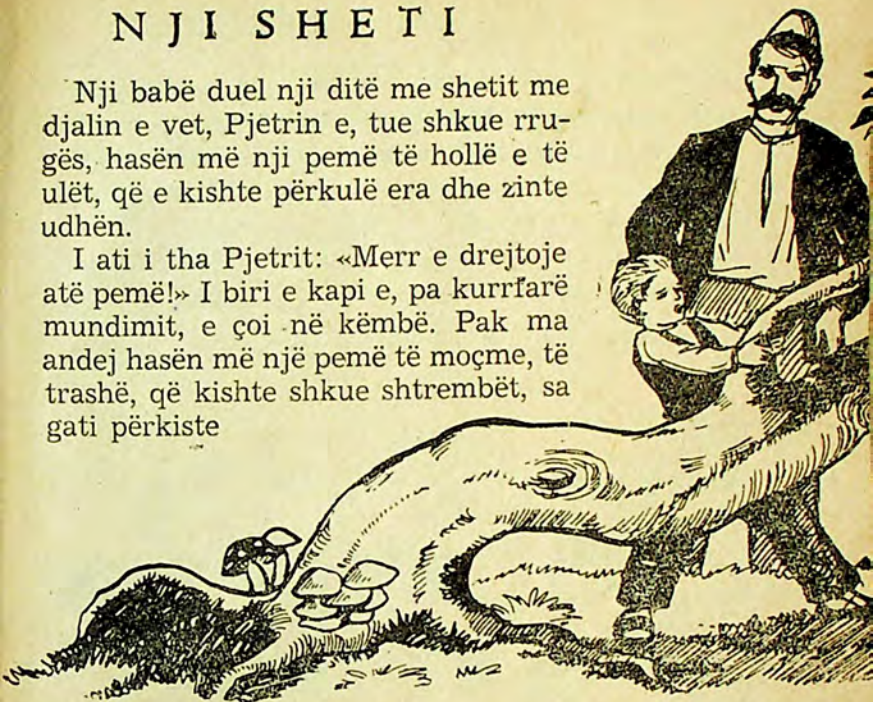

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

N J I S H E T I

Nji babë duel nji ditë me shetit me djaln e vet, Pjetrin e, tue shkue rrugës, hasën më nji pemë të hollë e të ulët, që e kishte përkulë era dhe zinte udhën.

I ati i tha Pjetrit: «Merr e drejtoje atë pemë!» I biri e kapi e, pa kurrfarë mundimit, e çoi në këmbë. Pak ma andej hasën më një pemë të moçme, të trashë, që kishte shkue shtrembët, sa gati përkiste

tokën me gem. I ati i thotë prap të birit: «Merr e drejtoje atë pemë!»

U çudit djali prej t'et se ç'po i thonte ashtu e, me të mirë, i përgjegji:

«Kjo pemë asht tepër e moçme».

«Mirë», ja priti i ati, «mbaje në mend, pra, se në i ndreqshim veset tona sa jemi të rij, mundemi me ecë drejt, m'u ba të mirë e të vlefshëm; por n'e lançim rrugën në rini, kur të plakemi, s'kemi me qenë të zotët me i heqë veset e kemi me i bartë me vehte deri në vorr.

TË MËSUEMIT MBARË

— Shiko, mor bir, — i thotë një babë të birit,
— ty të vjen randë, kur të mësoj e të qortoj, por ta
dish se për të mirë tande e kam.

Eja me mue në kopsht; a e shef njate dardhë
atje? Sa i ka pemët, sa të bukura e sa të ambla! Por
eja tash këtu. Kqyre njatë dardhën tjetër, më atë
skaj, sa të vocrra e të këqia i ban dardhat!

— E çka don me thanë, babë, kjo punë? — i
tha i biri.

— Do me thanë, — ja priti i ati, — se atë dardhën e parë e kemi punue, e kemi dliirë. Kjo tjetra asht rritë si ka dashtë vetë, pa i ra kush mbrapa. Kështu edhe ti, në daç me ja vu veshin qortimeve të prindëve, ke m'u rritë i mirë e i vlefshëm, por në daç me punue në vete, ke me dalë për faqe të zezë.

Djali ja vuni menden këtyne fjalëve e, ç'atë ditë e mbrapa, s'i muer për të keq qortimet e prindëve.

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

TRIM E I PËRVUEJTUN

Dy fëmijë ngitshin mbas flutrash bregut të vijës. Tue marrë mbrapa flutrave, iu avitën tepër bregut, e ranë në ujë. Të mjerët filluen me britë në kupë të qiellit e ishin tue u mbytë mbrendë!

Shumë vetë u dyndën tue ndi atë brimë por, mbasi nuk dijsin not, iu dhimbte vehtja e s'guxojshin me hye në ujë; e prandaj filluen edhe ata me britë.

E ndjeu atë zhurmë Gjoni, një bari berresh, që qëllloi aty pari, e ngau me vrap, u zdash me të shpejtë, ra në ujë e i xuer ata dy fëmijë.

Ja mërrini në atë ças edhe baba i atyne fëmijëve e , kur pa se Gjoni i shpëtoi fëmijët, xuer me i dhanë do pare për këte nder.

Por Gjoni nuk i desht e, mos me ndi, se gjindja rrinte tue e lëvdue, iku e shkoi te berrat e veta.

NJI FLAMURTAR TRIM

Nji flamurtar, tue ra në një luftë, u plague e mbet përmbys, në buzë të një vijës. Si u ndal lufta infirmjerët e tjetrës anë duelën me qerr me kërkue të varrumit e, si hasën më këte, dojshin me ja mbushë mendjen m'e vu më qerr e me e çue për mjekim. Por ky iu lut sa ku mundi mos me e nga se ky ujë i freskët, tha, që ec në këtë vijë, ma pushon disi dhimbjen e plagëve. Por ma vonë, kur kthyen aty pari të vetët, e gjetën vdekun. Tue e luejtë vendit m'e vu në qerr, çka me pa? Gjetën nën trup të tij mbështjellë flamurin e ushtrisë, që flamurtari i shkretë me trimni të madhe ishte mundue me e mbulue me trup të vet, mos me i ra në dorë anmikut.

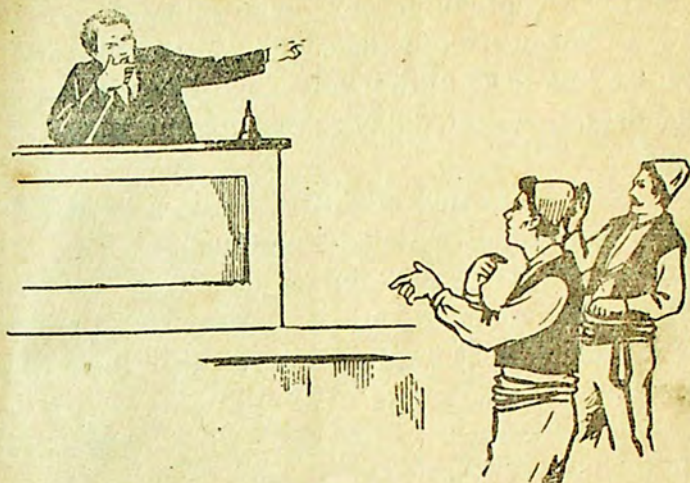
K A L L E Z I T

Nji bujk shkoi nji ditë me djalë të vet me pa a ishte ba gruni. Si mërrinë në arë, panë se do kallij ishin përkulë deri në tokë, do tjerë rrishin drejt. Djali, që nuk e dinte mirë punën, i tha t'et:

— Kqyre, babë, këta kallij sa nalt kanë shkue e sa drejt rrijnë; dam së ma e shuma janë ulë për tokë. I ati muer dy kallij në dorë, e i thotë të birit:

— Po kqyr nji herë këtu: nji ky kalli, që ishte varë e përkulë për toke, si në përvujtëni, asht plot me grunë; por ky tjetri, që ishte ngrehë, nuk ka kurrëgjja mbrendë.

Njeriu i lehtë
Mban kryet përpjetë.

L I S I

U dukën një ditë në gjyq dy djem të rij. Njenit i thojshin Kel, tjetrit Gjokë. Muer Keli e i tha gjyqtarit:

— Ka tri vjet që m'u desht me ba rrugë të gjatë e, para se m'u nisë, ja paç lanë Gjokës një unazë me gur të kushtueshëm me ma ruejtë me kujdes. Tash ky e mohon këtë punë e s'do me ma kthye unazën.

Gjoka vuni dorën mbi zemër e tha:

— Pasha nderën time, unë për atë unazë s'di gja. Keli ka qenë gjithmonë edhe asht edhe sot dashamiri im, por më duket se mendtë nuk i paska në vend.

Kel, — iu suell gjykuesi, — po a ke ti kend me të ba dishmi për fjalë që po thue?

— Për fat të zi timin, — ja ktheu Keli, — s'kam kërkend përveç një lisit të vjetër që gjindet në mjedis të fushës, e, te rranxa e atij lisit, ja bana porosinë e u ndava prej këtij mikut.

— Po të baj be, — ja priti Gjoka — se as për atë lis unë s'di gja.

Atëherë tha gjykuesi:

— Shko, Kel, e shpejto me më prue një gem të atij lisit, t'ja shof gjethët. Ti, Gjokë, prit këtu sa të kthejë Keli.

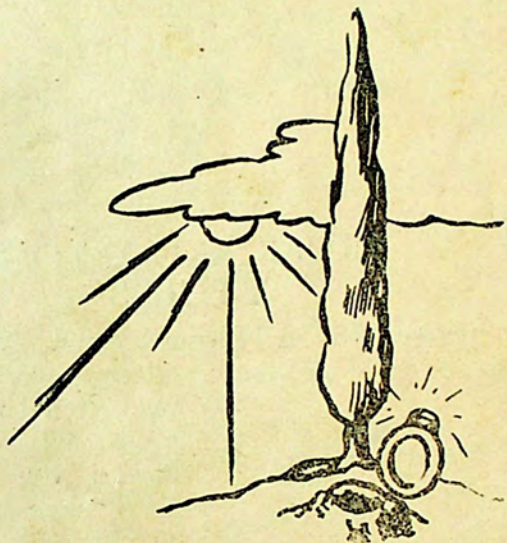
U nis Keli e gjykuesi, mbas një copë here. tha:

— Po ç'u ba Keli, që s'po vjen?... Çile, Gjokë, atë dritore e shiko a duket kund...

— Zotni, — i përgjegji Gjoka — s'mundet me ardhë kaq shpejt Keli, pse lisi asht larg një gjysëm sahatit.

— A kështu asht! Njeri gënjeshtar! — briti gjyqtari. A s'më pate thanë ti pak para, se as për atë lis nuk di gja? Po, kur e di lisin, a s'do ta dish edhe unazën?

Kështu duel në shesh mbrapështia e Gjokës e
iu desht me e kthye unazën.

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

TRUMCAKU E ZOGU I PULËS

Trumcaku edhe ai lyp me hangër. Ne nadje, kur qesim krunde në oborr, ngasin pulat të tana, nget gjeli i madh e, me ba m'u avitë trumcaku me marrë një thërime, gjeli i jet në qafë e e ban me ikë.

Nji ditë trumcaku ishte fikë urie, s'kishte shti në gojë erë sendit.

— O more gjel, — i thotë, — të paça, më le t'i marr tri kokrra e jo ma; ty të mbeten prapë ma shumë se njiqind.

— Jo, — i thotë gjeli — largohu! — E i kërcente me e hangër, e të shkretit trumcak iu desh me ikë.

— Edhe unë, pra, do të rriroj gjallë! — thotë trumcaku i shkretë.

— Lyp ku të duesh, në mujsh me gjetë gja — i përgjegji gjeli me idhnim — e m'u hiq sysh!

Nji zog pulet e kishte ndi tue folë; mbledh tri kokrra e, tinës tjerëve, ja çoi trumcaket të ngratë.

II

Corka e vogël ra e sëmuet. Qeni i panafakë i kishte kapë në dhambë nji krah.

E shkreta asht strukë mbas nji turre drush e asht shtri për tokë e nuk mund të lozë vendit. Kërkush s'e kqyr dhe e mjera ka me cofë urie.

Trumcaku fluturon në oborr. Ku asht corka? E kërkon andej-këndej derisa e gjen në atë skutuliq; falet me të e e merr me të mirë.

Tetë dit rresht trumcaku i bie me hangër cor-kës kokrra, ku ishin ma të mirat, e gjeth sallatet; hyn tinës në odë të zjarmit, merr bukë e ja bie cor-kës; fluturon në arë e mbledh grunë për te.

NJI ZOG I MENÇËM

Nji njeri mbante në shtëpi një gardalinë të bukur e aq të dashtun, që nuk iu ndante kurrë, e herë i vinte në dorë, e herë i kërcente mbi krye.

Nji ditë i zoti ishte tue hangër bukë me do miq. Dera e kafazit ishte çilë e zogu duel e, si u suell një herë rreth e rreth odës, shkoi e i ndei mbi krye të zot.

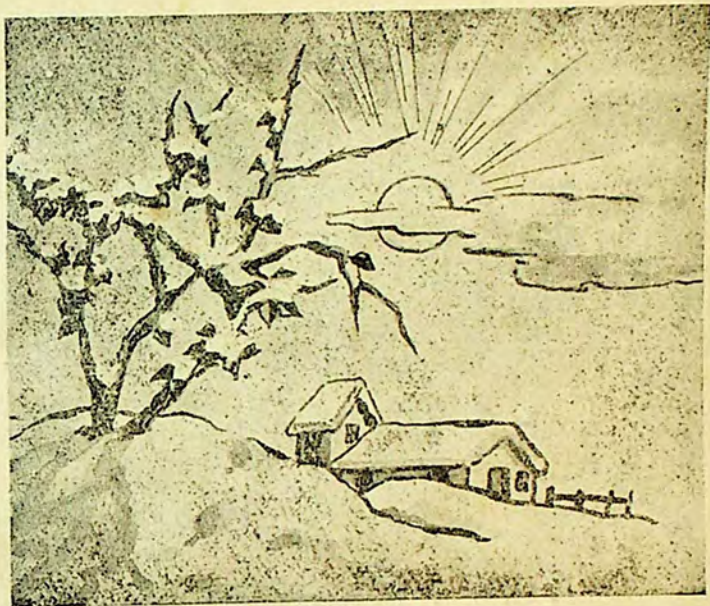
Në atë kohë të tanë ishin tue pi. I zoti çoi gotën plot me venë e zogu kërcei mbi buzë të saj, uli skjepin, e kërkoj venën.

Nuk piu veçse një cirkë, i shkreti; por menjherë e prishi e kthei i dejun në kafaz.

Mbas disa ditësh qëlloi prap i zoti i shpisë me do miq që kishte thirrë në gosti e u mundue me i dhanë prap me pi venë zogut. Por gardalina e kishte mbajtë mend çka pat heqë të parën herë; prandaj iku e hyni në kafaz, pa e kërkuë ma venën.

Oh, me qenë të tanë të mençëm si ajo gardalinë!

DRANDOFILLIA E BORA

Ishte mueji i marsit; dielli kishte fillue me nxe
nji grimë ma fort e nji drandofille ishte mbulue
ende prej bore.

Prandej u ankonte e nji ditë i tha borës: «Pse
më ke mbulue këso doret? Shporru mejet e më le
t'i çeli lulet e mia».

Bora u hoq e shkoi. Mbas pak ditësh ra nji
brymë, e dogj e e përzhiti krejt drandofillen.

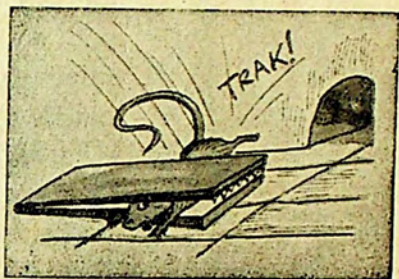

MINI I SHKATHËT

Nji mi duel prej bired e pa një kurthë: «E di, e di, tha me vete, që çka kanë ngrehë me më zanë. Sa mirë! Ngrehin një rrasë të randë, e pështetin mbi tri spilca; njenës i venë një grimë lardh, që e dinë se na kande ne mijve e kurtha asht gati. Por me qenë se na mijtë jena aq të marrë! Na e dimë se me shkue me prekë lardhin, patapumf! zhgrehet kurtha, bie rrasa e e shtrydh minin nën të. Por, i baftë mirë atij, se mue nuk më rren».

«Por me i marrë erë», tha mini me vete, «s'ka për të luejtë rrasa, e mue erën e lardhit ma kande

fort». U avit, pra, mini, ngrehi turinin, e tue marrë
erë, ndeshi një grimë në lardh. Kurtha ishte ngre-
hë mirë e, të hasmen, patapumf! — ra mini mbrendë:
Kush e lyp e gjen.

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

2

Në shtëpi ke-
mi një harap, që
mundesh me e pa
natë e ditë, e ka do
punë të veta për t'u
bindë. Ka tri kam-
bë e, o s'ka krahë, o
i ka ma të shumën
e herës të gjata
fort.

Dimnit, kur gji-
thë të tjerët mër-
dhasin, ai ka të
nxehhtë; verës, kur
asht zhegu ma i
fortë, e gjen ftoftë
si akulli. Disaherë
e merr uria sa
s'thuhet; por nuk

ha as mish, as bukë, as barishte, veç për lan-
dru e qymyr. Ndonjiherë i shkon mendja si me pi
duhan; por kaq të keq e ka duhanin, sa na duhet
me çilë me të shpejtë dritoret me dalë tymi jashtë.

MA E PARA LULE

Jemi në pranverë: bora u shkri. Nëpër livadhe mungullon bari e fillon me çue krye; bulat e pemëve janë ajun e po shpërthejnë.

Bleta zgjohehet prej gjumit e çon shoqet e tjera e u thotë se tashma erdhi stina e bukur. Me gëzim

e me hiti dalin prej zgjonit, dlin krahët e fluturojnë. Pikë së pari fluturojnë mbi mollë e pyesin:

— A të qëllon gja me na dhanë se u fikëm urie!

— Keni ardhë tepër shpejt, u thotë molla, nuk po më qëllon kurgja; lulet e mia nuk kanë çilë edhe shkoni te qershia.

— Lum pema, — i thonë qershisë — a ke lule për ne, na ka marrë uria.

— Sot nuk kam, por eni nesër; në kaq kanë me çilë lulet e atëhere keni me gjetë me se m'u ushqye e, mirëse-ardhçi!

Shofin për së largu një tulipan; lëshohen në te; por nuk i gjejnë as erë, as ambëlsinë; prandaj duen me dredhë në shtëpi, kur u shkon syni më një lule të kaltër, nën një kaçubë.

Ishte vjollca e bukur, mëshehë nën ato ferra, e kishte hapë kupëzën e vet plot me erë që shpërndante andej e këndej. Vjollca u dha bletëve ambëlsinën e vet; e thithën dhe çuen në zgjue mjaltën e parë.

c

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

GOSTIA

Natyra i thotë pran-verës: «Çou shpejt e shtroja sofrën bletës!»

M'atë ças mbulohet qershia me lule të bardha sa s'njehen. Me ta pamë çohet ne nadjë bleta, fluturon mbi një lule e thotë me vete: «Ç'ras i bukur qenka, paskan dashtë me më qitë kafe»!

Shtie mbrendë gjuhën, thith e pi: «Sa e ambël! Këtu sheqeri qenka lirë».

Natyra i thotë verës: «Çou shpejt e bania gati sofrën trumcakut!»

M'atë ças qershia mbulohet me kokrra të kuqe, të panjehuna.

E trumcaku: «Sa mirë! Këtu u ngranka pa marre; këto janë do kafshata që më japin gjallesë e ma çelin zatin!»

Natyra i thotë vjesh-tës: «Shko e çoji sofrat, se tash janë ngimë të tanë!»

Atëherë fryn prej maleve një erë e ftoftë e fillon bryma. Gjethet kuqen e zbehen e, njëni mbas tjetrit, bijnë në tokë.

Ne mbrame natyra i thotë dimnit: «Shpejto e mbulo çka ka mbetë!»

E dimni qet borë gjithkrah, si me shtruve një mbulojë përsipri, e tokën mbarë e merr gjumi e fle.

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

LULET E PEMËT

Cini kishte në kopsht
nji pjeshkë. Erdh pran-
vera e pjeshka u mbush
me lule. Cinit i kand-
shin fort ato lule të
bardha e të kuqe. Nji
ditë vuni shkallën e hy-
pi mbi pjeshkë e i
mblodh gjithë ato lule.

Erdhi vera. Cini pri-
ste se po dalin pemët,
por pjeshka nuk kishte
veç gjeth.

Kush do pemë, mos të
çarsin lulet. Nji spatë
me nji të rame pret nji-
qind lisa.

KAH ERDH KJO 'E ZEZE?

Nji katund ishte rrethue nga gjithë anët me pemë, që në pranverë çilshin për bukuri e hapshin kand e kand një erë me ta kënaqë zemrën. Njëpër gema të pemëve e njëpër gardhiqe vlojshin gjithfarë zogjsh, tue këndue e tue çilë çerdhet e veta. Në vjeshtë pemët ishin plot me molla, dardha e kumblla. Do fëmijve të këqij u kërcei me shkue me rëmue çerdhet, me marrë vetë e zogjtë e vocërr me i lanë me cofë të tanë. Shpendt e shkretë që ua kishin marrë zogjtë, këndoishin një kangë të mallëngjyeshme, si në vaj e, ka pak, ka pak, u hoqën prej asivendit e nuk kthyen ma.

Nuk u ndinte ma në nadje e mbramje ajo bukuri kanget e nuk ngjati shumë e ata vende mbetën shurdhë. Krymbat, brumbujt e vemet, që përpara i

kishin pasë dlihtë zogjtë, u përtrinë, u shumuen e
banë namin mbi gjeth e më lule të pemëve aq sa u
stërkeqën të tana e u ropën si me qenë në dimën. Në
vjeshtë një kokërr mollë a dardhë nuk u shifte me
sy.

Vendi u ba krejt shkreti e ata fëmijë të këqij,
që përpara kishin pemë me hangër sa uji, mbetën
me gojë thatë. Kah erdh kjo e zezë? Kush e përftoi?

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

BYLBYLI E ZOGJTË KËNDOJËS

Bylbyli asht sa një trumc, i zhdërvjellët; shpinën e bishtin i ka si në të kuq, barkun si në të bardhë, e kambët në bojë të mishit. Bylbyli asht mbreti i kopshteve, pyjeve, i ogradave e i kopshtijeve. Sa e kandëshme asht kanga e tij! Si e sjell gjithënduerësh! E, kur nata asht e paqët e hana shëndrit për

bukuri, sa i ambël asht zani i bylbylit, që këndon në një gardh o ndër gjeth të pemëve. Faqe e zezë asht me marrë në qafë këtë farë zogut e m'e ndrye në kafaz, ku ma të shumtën stërkeqet.

Posë bylbylit ka edhe zogj të tjerë që na kënaqin me këngë: gushakuqi, edhe ai sa një trumc, por me pupla të bukura e i ngjet në këngë bylbylit; gardalini me krye të kuq e të zi; vardoni, trishtili e çerdhukula që i falet diellit në nadje tue përdredhë zanin e vet.

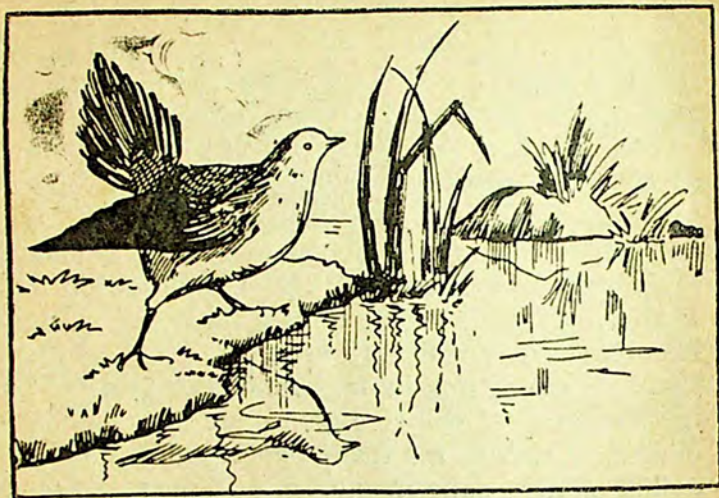
MULLIZEZA, BARIBOJA E MULLIBARDHA

Të tre këta zogj janë shokë ma kangëtarë të pyjeve. Mullizeza, edhe pse asht zi fund e majë, asht e hijëshme në dukë, sqepin e ka të verdhë. Bariboja mbahet diçka ma tepër për atë petk që ka kadifjet të zezë me koret arit; e njimend gja ma e bukur

nuk asht, kur çohet në ajër, në krahë të veta e i ngjet një yllit të shëndritëshëm. Femna nuk ka gjithë atë kreni në veshë e pra shkojnë mirë me shoqishoqin pa kurrfarë fjalet ndër veti.

Rrisin mirë fëmijët e vet që veshen një faret. Si të rriten, mashkujt i ngjajnë të et e veshen me gjithë ato bojna; femnat shkojnë mbas nanet. Mullibardha ka një veshë edhe ma të dobët. Do mangë të sykuna e një koret si në të verdhë me do pika të zeza: që gjithë veshja e saj e tjetër pajë nuk do. Me shkue mbas synit, tue pa veshën e saj, kishte me thanë njeriu se nuk ka farë zanit. Por syni të rren; me kangët e saj pak se e gjen e me ja pa ata dy sy që shëndrisin e si me thanë depërtojnë anë më anë, e shef se asht edhe mendtare; e njimend e ban në asgja kreninë. Gadi harrova me ju thanë një send. Mullizezat mbajnë fabrikë letrash, por veç për mirakande e sa për nevojë të shtëpisë së vet. Për mullibardha nuk e di, veç me ju rrejtë, por mullizezat i kam pa me sy të mij. Shtrojnë çerdhet e veta me letër-thithëse e me aq mjeshtri, sa nuk u duket pala kërkund. Si e bajnë, këte kush s'e di, por ato e kanë pasë qysh motit, e u ka mbetë djalë mbas djali si një send i fisit të tyne,

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

TRINCKA

Ç'zog i shpejtë e i hieshëm asht trincka! I pakreni, por i bukur e i dlirtë petku i saj. Me xhybe të sykunt-hjermë, me xhamadan të bardhë, me krahë të gjatë e të zi me ije të bardha. Çerdhen e vet të pamjeshtri të madhe, të thuesh, por të pastër, e ban maje ndonji forumi. Prej andej këndon kangën e vet, të padredhime shumë, por ma të fortë se do zogj të tjerë.

Nganjiherë len shtëpinë e vet e ulet me flutruë për tokë: Të hin në oborr, e herë kërcen, herë flutron tue u sjellë për bukuri e gjithnji tue gjuejtë

miza. Pa prâ luen bishtin e kryet. Mbandej si vetima lëshohet fluturim e i shkon mbrapa bulkut, që asht tue thye tokën e gjen krymba plot. Prej andej tret në livadh e në shpinë të berrave kap miza e bubërreca. Ma fort duket se kënaqet tue u sjellë bregut të ndonji ujit. Kqyr një nga një majet e krandeve a i del gja me hangër; mandej hyp përmbi ndonji gur që del prej ujit e aty pi e lahet.

Papritë pakujtue çohet në ajër: ka pa për sè largu mushica uji, që i flutrojshin mbi krye. E një-shtu i shkon dita ç'se zbardh e gjersa të erret.

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

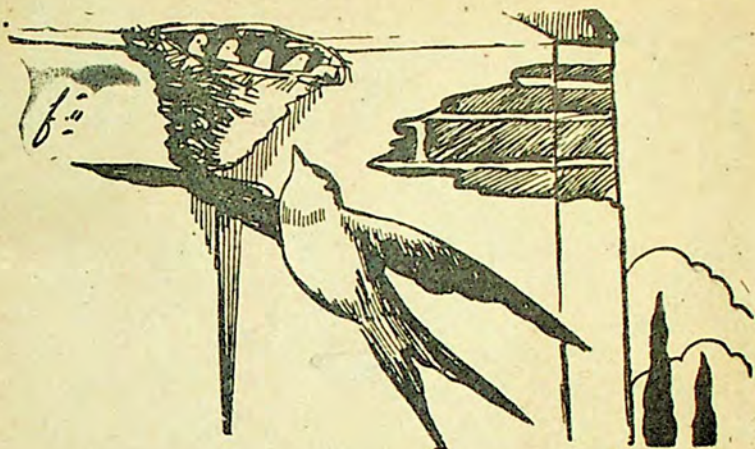
ZOGJTË E ÇERDHEVE

Sa e bukur e e kandësh-me asht një çerdhe! Ç'pastri e mjeshtri gjen ndër ta, me gjithë çka lypset për nevojë të ndejës. Sadoqë pikthi e qokaçi godisin çerdhen e vet në fund të ndonji golles së ndonji trupit, çerdhja rri gjithmonë pastër, pse e ama rri tue fshi gjithë ditën e tue largue ndyesinat, Ndër ato çerdhe, që nuk janë ndër vrima të kthjellta, por jashtë, si asht, bie fjala, çerdhja e dallëndysheve, zogjtë e vegjël dlinin ato vetë,

Zogjtë e çerdheve së parit janë mbulue me një farë pushit, që nga pak nga pak rritet e bahet pupla.

Kur mbushen me pupla fillon mos me i zanë çerdhja. Atëhere njeni ndër ata zogj del në zgrip të çerdhes, qet jashtë kryet me skjep hapët, e me të ardhun e ama i rri gati e u vjedh të tjerët hajen: atëhere edhe të tjerët, mos me ja kalue shoqi, trimnohen edhe ata e dlin në zgrip të çerdhes. Prej

çerdhes e deri në ma të ngjatin gem nuk asht një rrugë tepër e gjatë, e zogu trimnohet edhe aty e kërcen majë gemit; e që filloi me fluturë pikë së parit. Kur shofin se i mbajnë krahët, marrin mbrapa shoqi-shoqin. Atëhere shpërndahen ndër kaçuba që gjejnë aty pari e, lamtumirë çerdhe! E kanë barrue përgjithmonë.

Kush nuk e njef gomarin?

Gomari asht ma i paqti i gjithë shtazëve, edhe të buta. Luani, harusha, ujku, janë të egjër; maca asht tradhëtare e vjedh; kali asht madhështor e kaq i rrëmbyeshëm kah vrapi, që ka nevojë për fre me i ndigjue njeriut. Deshtë vriten; qeni asht roje besnike por, kur idhënohet, të ha e, m'u tërbue, mjerë kush has në te. Vetëm gomari asht i paqtë, i përvuejtë e punëtor i fortë. Me e ngarkue së tepërmi, nuk e dëften ndryshe ankimin e vet, veçse ul kryet e var veshët. Çfarëdo hejet i shkon, nuk lyp shtrojë të butë me fjetë, bie kudo për tokë.

Ec pa frikë nëpër shtigje të ngushta, nëpër vende të vështira e të tmerëshme. Katundari, me gomar mjell, qet pleh në arë, mbledh kashtat, mbar drithin, shkon në mulli, në pazar, çon në qytet qymyr, pemë e barishte. Çka lyp ma prej tij?

Me i qëllue një zot i idhët e i marrë, që e rreh pa
dhimbë e pa nevojë, gomari nuk ha me dhimbë,
nuk qet shqelma, nuk mundohet me ja kthye të ke-
qen, hesht, duron e punon.

A nuk asht, pra, i pashpirt ai që e përbuz e e
mundon?

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

K A S T O R A T

Këto shtazë punëtore bajnë një farë pendet sa me mbledhë ujin si në një pellg. Kjo pendë nganjëherë i shkon lumit anë e m'anë 10 a 15 metra gjatë e 2 a 3 metra gjanë; e kaq e fortë asht sa i qindron çfarëdo valës.

Po si mundet një shtazë e vogël sa grima me ba kaq punë? E ban shoqëria e bashkimi.

Zgjedhin ku asht uji ma i cekët. Me qëllue aty

afër ndonji landë e trashë, si me , thanë, një shelqe, një vërri a një plep, hyjnë e e sharrojnë në fund derisa e bajnë me ra në ujë. Ashtu edhe këpusin njëta gema që nuk u vyejnë. Të tjerët shkojnë e rrëxojnë landë ma të vogla e mbledhin rrema; i brejnë në njenë anë e i bajnë si kuja, mandej i ngrehin në ujë e i venë nëpër gema të trupit të madh me ba gardh me ta. Disa mbajnë kujat drejt me majë të prefund për fundit; të tjerët me kambë çelin vrma në mjedis të ujit me i qitë mbrenda; do shkojnë e marrin dhë me i rrasë; e njeshin me kambë, e rrasin me bisht, si ban punëtori me mistri; disa e marrin në gojë, disa me kambë të para e ja njeshin gardhi me mbyllë të tana vrimat. Penda e tyne, pra, janë gardhiqe me rreshta kujash, të tanë një maset, e që mbështeten njëni-tjetrit, mbas rrjedhës së ujit, e në teposhtë penda asht si në të lame. Në majë të pendës i çelën dy a tri gryka me dalë uji, si të ja shofin gjasën. Me ba ujë i madh e me e çartë pendën, ngasin të tanë me e arrnue me gema e me baltë.

Kanë nevojë, bie fjala, me mbartë ndonji send të randë. Nuk tuten aspak. Njëni ndër ta bie në kokërr të shpindës e me kambë shtërngon peshën, të tjerët e hjekin rrëshqanë prej bishtit e e çojnë, ku kanë nevojë.

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETTA"
SHKODER

NALTËSIA E QIELLIT

A do me dijtë sa i naltë
është qielli?

Po ta them menjiherrë. Me pasë krahët e një
zogut e me fluturue me
ta në ajër si fluturon një
zog, në mujsh me mërrijë
te një yll e me pyetë atje:
«Sa nalt është qielli?»
kishin me t'u përgjegjë:
«Lum djali as ne nuk 'e
dijmë!» Por hyp ma nalt
te një yll njatje, ndoshta
ai e di, nuk ke udhë shumë
me ba, s'janë veç njëqind-
mijë milja rrugë».

Por edhe me mujtë
m'u shtye ti te një yll
ashtu se ashtu kishin me
t'u përgjegjë, e me fluturue
prap ma nalt prej një ylli
në tjetrin, prej këtij
qielli më atë qiell, kurgja
ma tepër s'kishe me dijtë
sa nalt është qielli.

TOKA FLUTURIM

Me pasë se si m'u çue fluturim prej këndeje e m'u kapë në atë yll, që i thonë ylli i mbramjes, e që, përveç hanës, asht ma i afërmi, kishim m'u bindë prej mrekullinash që na rrethojnë. Sa ma fort i afrohem, aq ma i madh kishte me na u dukë ai yll: i madh sa hana, mandej ma i madh, ma i madh, sa me iu dukë skajet. Në një shej vendit ki-

15.5.69
30.6.69
30.6.69

Mbledhur e redaktuar nga
Arif Gjyli

Korektore letrare: Neka Turkeshi
Piktore: Dolli Gjinali
Redaktor teknik: Adem Lita

Tirazhi: 6000 kopje

Format 78x109/32

Stash:2204-55

Shtyp. N.I.S.H. Shtypshkronjave «MIHAL DURI» — Tiranë

672
15.65
25.66

14-4-1966

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

JANE NË QARKULLIM

Letërsi për fëmijë

Autorë të huaj

Lekë

A Lindgren	— Piciruku dhe Karlsoni	20
E. Krusten	— Tri lajthitë	10
S. Marshak	— Miu i vogël budalla	10
L. Kondrashenko	— Afrika Xhirafrika	20
S. Mihallkov	— Ora	15
S. Marshak	— Dymbëdhjetë muajt	15
V. Koval	— Petja, unë dhe atomet	15
G. Karasllayov	— Lenko (Tregime)	40
Xh. London	— Tregime	15
S. Marshak	— Na ishte se na ishte (Përrallë)	10
S. Mihallkov	— Arin gjeti një llullë (Përrallë)	25
S. Shedria	— Pralla	20
Ernest Gleuvil	— Gëjama Krifëverdhe (Romani)	25
M. Efjetev	— Vajza nga Stalingradi	10

Çmimi: Lek 15